

Nieuwe handen

Gerie Smit

NIEUWE HANDEN

Mijn verhaal over de
nieuwjaarsbrand in Volendam

TRUTH & DARE

TRUTH & DARE WEET WAT VROUWEN VAN NU WILLEN LEZEN.

© 2009 Gerie Smit en Truth & Dare / FMB uitgevers, Amsterdam

*Truth & Dare is een imprint van FMB uitgevers,
onderdeel van Foreign Media Group*

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers
Foto voorzijde omslag: Ruben Eshuis Photography
Auteursfoto: Ruben Eshuis Photography
Typografie en zetwerk: CeevanWee

ISBN 978 90 499 9839 4

NUR 402

www.truthanddare.nl

www.fmbuitgevers.nl

Ik had dit verhaal nooit willen schrijven. Wat zou het toch fijn zijn als dit niet was gebeurd.

Dan zouden Nico, Peter, Eric, Lennart, Dennis, Ruud, Edward, Klaas, Nico, Christin, Sharon, Liesbeth, Yvonne en Anja nog hebben geleefd. Dan zouden hun ouders niet zoveel verdriet hebben. Dan hoefden wij niet getekend door het leven te gaan. Maar het is gebeurd. Een ramp. Tweehonderd slachtoffers. Tweehonderd verhalen. Dit is het mijne.

Voor pa, ma en zus

1

Soms schrik je wakker uit een nare droom en weet je even niet meer waar je bent. Je komt buiten adem overeind en je hart klopt in je keel. Waar ben ik denk je. Totdat je de rode cijfers van je wekker op het nachtkastje ziet. Met een diepe zucht laat je jezelf achterover zakken: het was maar een droom. Deze keer is het anders.

Ik schrik wakker uit een heel nare droom en open voorzichtig mijn ogen. Het doet zeer. De zon schijnt door het raam en mijn ogen kunnen het vele licht niet verdragen. Dommerd. Ik ben vergeten de rolluiken dicht te doen. Ik wil overeind komen, maar dat lukt niet. Ik zit vast aan mijn bed. ‘Waar ben ik?’ wil ik zeggen, maar ik kan niet praten. Er zit iets in mijn mond en in mijn neus. ‘Wat is dit?’ schiet het door mijn hoofd. Ik wil het eruit trekken, maar iemand houdt me tegen. ‘Nee Gerie,’ zegt een onbekende stem. Ik word naar achteren geduwd.

Opnieuw probeer ik mijn ogen te openen. Pijn! Ik knijp ze samen en probeer door mijn wimpers te kijken. Er staat een vrouw in een witte jas voor me. Weer probeer ik overeind te komen. ‘Wie ben jij?’ roep ik. Maar er komen geen woorden uit mijn mond. Ik probeer mijn handen los te trekken van het bed. Dat ding in mijn mond moet eruit! ‘Nee Gerie, blijf liggen,’ zegt de vrouw in de witte jas. Ze duwt me tegen mijn schouders naar achteren. ‘Rustig, rustig, ga maar weer slapen,’ sust ze. Ik sluit mijn ogen en hoop dat het allemaal een droom is. Maar wanneer ik mijn ogen weer open, zie ik niet de rode cijfers van de wekker. Er is helemaal niets in de kamer wat ik herken. Ik probeer diep na te denken: Wat is er gebeurd? Waarom zit ik vast? Wat heb ik ge-

daan? Ik ben opeens zo moe dat ik moet vechten tegen de slaap. Ik wil niet opgeven, maar ik kan niet meer en val toch weer in een diepe slaap.

2

09.00 uur geven de cijfers van de wekker aan. Ik rek me uit; het is nog lang geen zes uur en ik draai me nog een keer om. Oudejaarsdag is aangebroken. Ik hoef vandaag niet naar school en ook niet te werken. Twee jaar lang stond ik elke feestdag in een delicatessenzaak op de dijk in Volendam. Oudejaarsdag was altijd de drukste dag van het jaar. Van 's ochtends tot 's middags maakte ik honderden hapjesschalen. Ik had er genoeg van om elke feestdag te werken, dus ben ik aan de slag gegaan in een viswinkel in Uithoorn. Elke zaterdag word ik om zes uur 's ochtends opgehaald, wat verschrikkelijk is, maar daar staat tegenover dat ik op zon- en feestdagen nooit hoef te werken. De winkel is dan gesloten.

De wekker springt op 09.37 uur als ik mijn ogen weer open doe. Ik wilde dat ik iets langer had geslapen en sla het dekbed van me af. De zenuwen gieren door mijn lijf, niet alleen omdat ik super veel zin heb in vanavond, maar ook omdat dit weleens de avond kan worden waarop ik met Jeroen mee naar huis ga. Ik heb al een tijdje een oogje op hem en ik weet zeker dat hij hetzelfde voor mij voelt. Ik merk het aan alles. De manier waarop hij naar me kijkt en tegen me praat is anders dan voorheen. Ik ken hem al jaren. Behalve dat hij maar een straat verderop woont, is hij de vriend van Freek, die al een tijdje verkering heeft met mijn vriendin Marieke.

Ik rek me weer uit, trek een paar sokken aan en loop de trap af. Beneden zitten mijn vader, moeder en zus Carolien al aan tafel.

'Jullie hadden mij best mogen roepen. Ik was al wakker,' zeg ik als ik zie dat de zak met witte zachte bolletjes leeg is.

‘Moet je maar eerder opstaan,’ zegt Carolien zonder op te kijken.

Ik pak een bord, schuif aan en eet een oude bruine boterham. Wat zal ik eens gaan doen om deze dag door te komen?

‘Wat ga jij vandaag doen?’ vraag ik aan Carolien.

‘Ik moet vanmiddag bij Franks moeder eten.’

‘Het enthousiasme straalt van je gezicht.’ Niet dus! Frank is al ruim vier jaar mijn zwager. ‘Ik had liever met mijn vriendinnen gegeten. Zij gaan gourmetten.’

‘Misschien valt het vanmiddag wel hartstikke mee,’ mengt mijn moeder zich in het gesprek. ‘Het is een heel lieve vrouw.’ Mijn moeder staat op. ‘Jullie ruimen de tafel af en doen de afwas.’

‘En vanavond kun je weer lekker bij je vriendinnen zijn,’ zegt mijn vader. Ook hij schuift zijn stoel naar achteren en gaat naast mijn moeder op de bank zitten.

‘Ga je oud en nieuw niet met Frank vieren?’ Ik neem een slok van de thee die inmiddels al koud is geworden.

‘Nee, ik ga met de meiden naar het club- en buurthuis en Frank zit met zijn vrienden in ’t Gat.’

‘Gezellig.’ Ook ik zit vanavond in ’t Gat. Jan, de vriend van mijn beste vriendin Roos, zit daar ook, het is zijn stamkroeg. En aangezien Roos de kaarten voor het oudejaarsfeest heeft geregeld, zit ik samen met mijn vriendinnen Marieke, Tess, Katie en natuurlijk Roos in ’t Gat, het grootste café van Volendam. Niet dat ik daar iets op tegen heb, maar ik had liever in café ’t Hemeltje gezeten, want daar zit Jeroen.

Al dagen heb ik een discussie met mijn moeder over de tijd waarop ik nieuwjaarsnacht thuis moet komen. Wil ik samen met Jeroen naar huis, dan heb ik wel iets meer tijd nodig.

‘Ma, moet ik vanavond echt om één uur thuis zijn?’ Ik zet mijn puppyogen op en sta voor de tv, zodat ik alle aandacht heb.

‘Ja,’ ze wuift met haar hand dat ik opzij moet.

‘Maar Roos en Marieke...’

‘Dat moeten Roos en Marieke weten,’ onderbreekt ze me. Ze weet al precies wat ik ga zeggen. De rest van mijn vriendinnen

heeft geen klok mee, maar mijn moeder geeft daar niets om.

‘Maar maáá.’ Als een klein kind stamp ik met mijn voeten op de grond.

‘Geer, ophouden. Hier hebben we het eerder over gehad. Je bent vijftien jaar. Nog veel te jong om überhaupt in de kroeg te zitten. De nacht is voor ongedierte. Je zorgt dat je voor één uur thuis bent, zo niet, dan zwaait er wat.’

‘Pá?’ probeer ik nog.

‘Je hoort wat je moeder zegt.’

Opnieuw teleurgesteld en zo hard als ik kan loop ik naar boven. Ik sla de deur van mijn slaapkamer dicht en loop door mijn kamer, die te klein is om mijn woede aan te kunnen. Ik pak mijn gitaar en speel de eerste akkoorden van het nummer ‘Quiet little place’ van K’s Choice: *‘In this quiet little place I can’t remember having known a different pace. In this quiet little place I can surrender to the beauty of it’s fase. And now everything I see, whether it’s an airplane or a tree it makes me wonder. About the things I must have missed and the chains around my wrists, they are no longer,’* zing ik zachtjes mee.

Ik ben te onrustig en grijp het verkeerde akkoord. Mijn gitaar maakt een vals geluid en ik hang hem terug. Ik moet iets anders doen.

‘Ma, ik ga hardlopen,’ schreeuw ik naar beneden terwijl ik mijn sportkleren uit de kast haal.

‘Nee, dat ga je niet,’ schreeuwt Carolien naar boven. ‘Ik heb gisteren afgewassen en vandaag is het jouw beurt.’ Elke ochtend weer dezelfde discussie.

‘Jij gaat toch alleen maar op je dikke kont zitten,’ roep ik, maar ik weet dat ze gelijk heeft. Met mijn sportkleren aan ren ik naar beneden, stapel de bordjes op en pak een mok thee uit de handen van mijn zus.

‘Ik ben nog niet klaar.’

‘Ik moest toch afwassen!’ In een razend tempo ruim ik de tafel af, was de borden, bekertjes en messen af, trek mijn schoenen aan en loop de deur uit. Met een dikke trui en wanten aan ren ik

via het oude fietspad naar Edam. Er staat weinig wind, moeiteloos sprint ik langs het atletiekveld richting de haven van Edam. Ik ben aan het trainen voor komend wedstrijdseizoen. Ik atletiek al een aantal jaren en word er steeds beter in, dus heb ik besloten om fanatiek mee te doen aan wedstrijden. Mijn specialiteit is langeafstandsrennen. Naast mijn trainingen op het veld ren ik twee keer per week tien kilometer hard. Ook ben ik veel op mijn wielrenfiets te vinden. Volgens mijn vader is dat heel goed voor mijn conditie. Vorige zomer heeft hij een tweedehands wielrenfiets voor me gekocht, een oudje, maar de versnelingen doen het prima. Nu maken we samen lange tochten langs het IJsselmeer.

Via de dijk keer ik weer terug naar Volendam. Met kriebels in mijn buik denk ik aan wat me vanavond allemaal te wachten staat. Ik ren langs het winkelcentrum en zie dat de winkels open zijn. Ik had besloten om mijn zwarte jurkje dat ik met Kerstmis aanhad aan te trekken, maar misschien kan ik toch nog iets nieuws kopen. Ik moet er vanavond wel goed uitzien, wil ik niet alleen naar huis.

Eenmaal thuis spring ik onder de douche, trek iets gemakkelijks aan en wip op mijn fiets richting het winkelcentrum. Het is er druk. Logisch, want er is uitverkoop. Ik pas verschillende rokjes en jurkjes, maar het staat allemaal zo tuttig. Uiteindelijk kies ik voor een spijkerbroek met daarop een oranje truitje.

Thuis schuif ik aan tafel, waar het middageten klaarstaat: ‘Alweer snotlof,’ zeur ik terwijl ik appelmoes over het witlof gooi.

‘Ja Geer, je vader en ik vinden het nu eenmaal erg lekker.’ Mijn moeder schept een paar aardappelen op mijn bord.

‘Niet zoveel.’ Ik duw de lepel weg van mijn bord.

‘Een goed bord warm eten zal je goed doen,’ zegt mijn vader, zoals elke zondag.

Na het eten laat ik mijn moeder mijn nieuwe aanwinst zien.

‘Die spijkerbroek staat je heel leuk,’ zegt ze.

Ik draai rondjes in de woonkamer. ‘Ik weet alleen nog niet wel-

ke schoenen ik hieronder aan moet trekken.' Ik trek mijn gympen uit de kast.

'Nee, niet je gympen. Je moet je zwarte laarzen aan.'

Ik probeer beide schoenen en mijn moeder heeft gelijk. De laarzen staan veel leuker. Ik kleed me weer om en plof op de bank. Het is al twee uur, nog drie uur te gaan. Om vijf uur heb ik bij Tess afgesproken. We gaan samen lekker tutten. Ik pak de afstandsbediening stiekem bij mijn vader vandaan, die in zijn stoel ligt te ronken. Ik zap langs de kanalen en roep onze spaniël Trevor, die op mijn buik gaat liggen. Langzaam val ik in slaap.